

Vittnesmål på Stadsmuseet

På Göteborgs stadsmuseum pågår just nu utställningarna "Hitta hem - alla tiders fosterbarn" och "Vidkärrs barnhem" med många vittnesmål om övergrepp, våld, vanvård och isolering.

Läs Malin Lindroths recension av utställningen på GT.se/KULTUR

BERÄTTAR SIN EGEN HISTORIA. Fia Adler Sandblad med musikern, motspelaren och alter ego, Jonas Franke-Blom. Foto: OLA KJELBYE

Barnhemsbarnet som hittade hem

Skådespelaren Fia Adler Sandblad är barnhems-

barn och växte upp hos adoptivföräldrar. Om hur det präglade hennes liv berättar hon i föreställningen

"Jag är ett barnhemsbarn", regisserad av Gunilla Johansson och med Jonas Franke-Blom som musiker och medagrande på scenen.

Här handlar det inte om några omskrivningar, om någon tillämpad fiktion för att hålla demonerna i schack utan, som Fia Adler Sandblad frankt skriver i programbladet, "Det här är på riktigt".

Fia Adler Sandblad gör stor teater av sitt eget livs historia

Det är sin egen historia hon berättar:

Jag har svårt att tänka mig ett mer riskfyllt projekt. Scenen är ju annars en av de

platser där vi tryggt kan möta våra passioner, rädslor, drömmar och sorger i förklädnad, någon bär dem åt oss en stund. Det gäller både för publik och skådespelare: den senare gestaltar sina erfarenheter av kärlek, hat, svek och försoning, men behöver i regel inte redovisa just sin historia. Det finns ett skyddsnät i att kunna vara den Andre.

I Sandblads pjäs saknas det - desto viktigare då att hålla balansen. Och det lyckas hon med. Å ena sidan ett rakt, självbiografiskt berättande, å andra sidan en stark formalisering av det sceniska uttrycket med hjälp av musik och små tablåer där Franke-Blom även fungerar som

motspelare, alter ego eller helt enkelt som kompletterande berättarröst.

Musiken förstärker känsloladdningar i vissa partier, men avlastar lika ofta. På samma sätt blir Franke-Bloms närvaro ett sätt för Sandblad att stundtals möta sig själv i en annans gestalt, i en annans tal. Det skapar distans i berättandet och jag tror, återigen, att den är till nytta både för Sandblad och hennes publik: även vi kan behöva vända bort blicken en stund när vi står ansikte mot ansikte med Det Öönskade Barnet och hennes gripande berättelse.

Naturligtvis handlar "Jag är ett barnhemsbarn" inte bara om Fia Adler Sandblad. Det är hennes berättelse, men samtidigt tiotusentals andra barn-

hemsbarns berättelse. Därför har Sandblad & Johansson lagt in en rad ljudklipp med andras berättelser och tankar på samma tema - de fungerar som ytterligare "vilopunkter" i den sceniska framställningen.

Visst är det en omskakande och sorglig pjäs, men bitvis också oemotståndligt rolig och hela tiden genomkommunikativ, som så ofta på Adas Musikaliska

Teater (Fia Adler Sandblads namn på sina teaterprojekt).

Dessutom, och det här är ingen spoiler: det är en pjäs som slutar i hopp och försoning. Mer katharsis än så bjuds man sällan när man går på teater.

Kristjan Saag
kulturen@gt.se

GT
Kulturen i morgon:
SÅ BRA ÄR HANS OCH GRETA PÅ OPERAN